

UZASADNIENIE

Apelacja pozwanej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Argumentacja apelującej odnosi się przede wszystkim do dopuszczalności zastrzeżenia kary umownej za niedostarczenie dokumentów związanych z przewozem, do którego zastosowanie znajdują przepisy Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów CMR sporządzonej w G. w dniu 19 maja 1956 r., w kontekście przepisu art. 23 ust. 5 Konwencji.

Podkreślenia jednak wymaga, że wszelkie rozważania w powyższym zakresie poprzedzone winny być ustaleniem, że na powódce (przewoźniku) spoczywał obowiązek dostarczenia w oryginale dokumentów związanych z przewozem oraz, że strony uzgodniły obowiązek zapłaty przez powódkę kary umownej za niewykonanie tego obowiązku. Jak wynika z treści noty obciążeniowej wystawionej przez pozwaną w dniu 13 stycznia 2017 r. (karta 38) podstawy żądania kary umownej pozwana upatruje w zaniechaniu przesłania oryginału zlecenia transportowego, a zatem tego przede wszystkim dokumentu dotyczyć winny ustalenia.

Analiza treści zlecenia transportowego nie pozwala wyciągnąć wniosku, iż strony umówiły się, że powódka dostarczy pozwanej oryginał podpisanego zlecenia transportowego, postanowienia zawarte w tym zleceniu są bowiem ze sobą sprzeczne. W punkcie 1 stwierdzono, że podstawą zapłaty jest dołączenie do faktury kopii zlecenia spedycyjnego wystawionego przez PIK TRANS (pozwana) i prawnie czystego oryginału listu CMR. W punkcie 3 przewidziano w zdaniu 4 : „niedostarczenie przez zleceniobiorcę pełnej dokumentacji w ciągu 14 dni od daty rozładunku – obniżenie frachtu o 1% za każdy dzień opóźnienia”. Dopiero w kolejnym zdaniu wskazano, że warunkiem płatności jest doręczenie kompletu oryginalnych, potwierdzonych przez odbiorcę dokumentów przewozowych, podpisanego zlecenia oraz prawidłowo wystawionej faktury.

Nawet jeśli pod pojęciem „kompletu oryginalnych dokumentów przewozowych”, o których mowa w punkcie 3 zlecenia, rozumieć należało także zlecenie transportowe, to wymagania dostarczenia oryginału zlecenia nie da się pogodzić z brzmieniem punktu 1, w którym w sposób jednoznaczny przewidziano jedynie obowiązek dostarczenia kopii tego dokumentu .

Wobec wewnętrznej sprzeczności tych postanowień brak jest podstaw do uznania, że powódka w istocie naruszyła którykolwiek z obowiązków na nią nałożonych, a tym samym by ziściły się przesłanki kary umownej. Nie sposób wyciągać negatywnych konsekwencji nieprecyzyjnego sformułowania warunków umowy wobec powódki, w sytuacji, w której to pozwana była autorem treści zlecenia spedycyjnego.

Skoro zaś nie doszło do nienależytego wykonania przez powódkę jej obowiązków, to bezprzedmiotowe stało się rozważanie dopuszczalności zastosowania w niniejszej sprawie zastosowania przepisów art. 484 k.c. w zw. z art. 353¹ k.c. Nie istniała bowiem wierzytelność przedstawiona do potrącenia, a zatem nie zostały spełnione przesłanki potrącenia, o których mowa w art. 498 § k.p.c.

Tym samym podniesiony przez pozwaną zarzut potrącenia wierzytelności z tytułu kary umownej okazał się nieskuteczny.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz §10 ust. 1 pkt 1 w zw. z §2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018r., poz. 265).

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)